

ОГАЙ МОРИ

В ПРЕУСТРОЙСТВОТО

Превод от английски: Христо Кънев, 1973

chitanka.info

Току-що бе престанало да вали, когато съветникът Уатанабе слезе от влака пред театър „Кабуки“. Като избягваше внимателно локвите, той забърза през района Кобики към министерството на съобщенията. „Този ресторант сигурно беше някъде наблизо“ — помисли си той, както крачеше покрай канала; спомни си, че бе забелязал фирмата му на един от тези ъгли.

Улиците бяха почти напълно пусты. Отмина група младежи със западни дрехи. Те разговаряха шумно и сякаш всички току-що бяха излезли от работа. После някакво момиче с кимоно и яркоцветен пояс профуча по улицата, като едва не се бълсна в Уатанабе. „Беше навсярно келнерка в някоя местна чайна“ — помисли си той. Една рикша с вдигнат покрив го задмина.

Най-сетне той зърна една малка фирма с букви, написани хоризонтално по западния маниер: „Хотел Сейокен“. Фасадата на сградата, обърната към канала, беше покрита със скеле. Страницният вход се намираше на една малка уличка. Пред ресторанта имаше две рамена полегати стълби, които свързваха две площадки, образуващи нещо като пресечен триъгълник. На края на всяка стълба имаше стъклена врата; като се поколеба за миг, Уатанабе влезе във вратата отляво, на която личаха чуждите букви „Вход“.

Вътре той се намери в широк коридор. Край вратата имаше купчина парциали за изтриване на обувките и в съседство с тях голяма западна изтривалка за крака. Обувките на Уатанабе бяха кални от дъжда и той грижливо ги избърса с двете приспособления. В този ресторант очевидно трябваше да се спазват западните привички и да се влиза вътре с обувките.

В коридора цареше мъртвило, но отдалеч долитаše силен шум от чукане и рязане. „Мястото се преустроиwa“ — помисли си Уатанабе.

Почака малко, но тъй като никой не дойде да го посрещне, отиде до края на коридора. Там той се спря, понеже не знаеше накъде да завие. Изведенъж забеляза някакъв мъж с кърпа под мишница, облегнат до стената на няколко крачки от него. Отиде при този мъж.

— Телефонирах вчера за резервация.

Мъжът се изправи и заслуша внимателно.

— О, да, господине. Маса за двама, така ли беше? На втория етаж е. Бъдете така добър да ме последвате, господине.

Келнерът го поведе по стълбите до другия етаж. „Веднага разбра кой съм — помисли си Уатанабе. — Сигурно имат малко клиенти при тези ремонти.“ Докато изкачваше стълбите, тракането и чукането на работниците стана почти оглушително.

— Доста шумно място — рече Уатанабе, като се обърна назад към келнера.

— О, не, господине. Работниците си отиват в пет. Никой няма да ви беспокои, докато вечеряте.

Когато достигнаха края на стълбите, келнерът избърза пред Уатанабе и отвори една врата отляво. Тя водеше в голяма стая, която гледаше към канала. Изглеждаше голяма за двама души. Около всяка от трите масички в нея бяха набълъскани толкова столове, колкото можеше да се поберат. Под прозореца имаше голям диван, а до него декоративна лоза, висока около метър, и едно закърняло растение с едро парниково грозде.

Келнерът прекоси стаята и отвори друга врата.

— Това е дневната ви, господине. — Уатанабе го последва. Стаята беше малка — всъщност тъкмо колкото за двама. В средата стоеше грижливо подредена маса с две покривки и голяма кошница азалии и рододендрони.

С известно чувство на задоволство Уатанабе се върна в голямата стая. Келнерът си отиде и Уатанабе отново остана сам. Изведнъж чукането престана. Той погледна часовника си: да, беше точно пет часът. Имаше още половин час до срещата му. Уатанабе извади пура от една отворена кутия на масата, продупчи нейния край и я запали.

Странно защо не се вълнуваше от предстоящата среща. Сякаш нямаше никакво значение с кого щеше да се срещне в тази стая, сякаш съвсем нехаеше чие лице ще гледа отвъд тази кошница с цветя. Бе изненадан от своята хладност.

Като пушеше с удоволствие пурата, той отиде до прозореца и го отвори. Точно под него бяха натрупани големи купища дървен материал. Това беше главният вход. Водата в канала изглеждаше съвсем неподвижна. От другата му страна той виждаше редица дървени постройки. Те приличаха на къщички за тайни срещи. Освен една жена, която крачеше напред-назад с дете на гърба пред една от тях, не се виждаше никой друг. Далеч надясно массивният корпус от червени тухли на Морския музей внушително закриваше погледа.

Уатанабе приседна на дивана и огледа стаята. Стените бяха украсени със зле подбрани картини: славей на слива, илюстрация към фантастична приказка, един ястреб. Свityците бяха малки и тесни и върху високите стени изглеждаха странно къси, сякаш долните им части бяха подгънати и скрити. Над вратата имаше голям, поставен в рамка будистки текст. „И това се смята за страна на изкуството“ — помисли си Уатанабе.

Известно време той седя там и пуши пурата си, като се наслаждаваше на чувството за добро физическо състояние. После дочу някакви гласове в коридора и вратата се отвори. Беше тя.

Носеше голяма сламена шапка модел Ан-Мари, украсена с мъниста. Под дългото ѝ сиво палто той забеляза бяла батистена бродирана блуза. Полата беше също сива. Жената носеше малко чадърче с пискюл. Уатанабе се насили да се усмихне. Като хвърли пурата в един пепелник, той стана от дивана.

Немкинята отмахна воалетката си и погледна назад към келнера, който я бе последвал в стаята и сега стоеше до вратата. После обърна очи към Уатанабе. Това бяха големи кафяви очи на брюнетка. Очите, в които той толкова често се вглеждаше преди. И все пак не си спомняше тези бледолилави сенки от дните, прекарани с нея в Берлин.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — рече тя рязко на немски.

Прехвърли чадърчето в лявата си ръка и подаде сковано облечените в ръкавица пръсти на дясната. „Без съмнение всичко това бе от полза за келнера“ — помисли си Уатанабе, когато галантно пое пръстите в ръката си.

— Може да ме уведомите, щом вечерята бъде готова — рече той, като погледна към вратата. Келнерът се поклони и излезе.

— Колко чудесно е, че те виждам пак — каза Уатанабе на немски.

Жената нехайно захвърли чадърчето на един стол и седна на дивана с лека въздишка на умора. Като облегна лакти на масата, тя загледа мълчаливо Уатанабе. Той притегли един стол до масата и също седна.

— Тук е много тихо, нали? — рече тя след малко.

— Хотелът се преустрои — отвърна Уатанабе. — Вдигаха страшен шум, когато дойдох.

— О, става ми ясно. Мястото наистина създава чувство на притеснение. Не че съм чак толкова спокойна натура.

— Кога пристигна в Япония?

— Онзи ден. А вчера те срещнах на улицата.

— И защо дойде?

— Ами, как да кажа, бях във Владивосток от края на миналата година.

— Предполагам, че си пяла в онзи хотел там, как му беше името...

— Да.

— И положително не си била сама. С компания ли беше?

— Не, грешиш. Но не бях и сама... Бях с един мъж. Всъщност ти го познаваш. — Тя се поколеба за миг. — Бях там с Косински.

— О, онзи поляк. И предполагам, че сега се наричаши Косинска.

— Не ставай глупак! Просто аз пея, а Косински ми акомпанира.

— Сигурна ли си, че това е всичко?

— Искаш да кажеш, дали прекарваме добре двамата? Не мога да кажа, че такова нещо никога не се е случвало.

— Това не ме учудва. Предполагам, че сега е в Токио с теб.

— Да, двамата сме в хотел „Аикокусан“.

— Но те оставя да излизаш сама.

— Скъпи приятелю, допускам той само да ми *акомпанира* в пеенето, както знаеш. — Тя употреби думата „*begleiten*“.

„Щом той ѝ акомпанира на пиано — помисли си Уатанабе, — акомпанира ѝ също и в други неща.“

— Казах му, че съм те видяла на Гинза — продължи тя — и той много иска да се срещне с теб.

— Позволи ми да се лиша от това удоволствие.

— Не се беспокой. Не му липсват пари или каквото и да е друго.

— Сигурно, но това скоро ще му се случи, ако продължава да стои тук — рече Уатанабе с усмивка. — И къде възнамеряваш да отидеш от Япония?

— Отивам в Америка. Всички ми казват, че Япония е отчайваща, затова не смятам да си търся работа тук.

— Напълно си права. Америка е хубаво място за смяна след Русия. Япония е още изостанала... Тя е още в преустройство, както виждаш.

— Господи! Ако не внимаваш, ще им кажа на онези в Америка, че един японски благородник признава страната си за изостанала. Всъщност ще кажа, че го е изразил един японски правителствен чиновник, нали така?

— Да, аз съм в правителството.

— И се държиш съвсем коректно, предполагам.

— Ужасно си права! Станах истински Fürst^[1], както знаеш. Тази вечер правя единственото изключение.

— Много съм поласкана! — Тя бавно откопча дългите си ръкавици, свали ги и протегна дясната си ръка на Уатанабе. Това бе хубава, ослепително бяла ръка. Той я стисна здраво, учуден от студенината ѝ. Без да отдръпне ръката си от пръстите на Уатанабе, тя не снемаше поглед от него. Големите ѝ кафяви очи с тъмните сенки като че бяха станали сега още по-големи.

— Искаш ли да те целуна? — попита тя.

Уатанабе направи кисела физиономия.

— Ние сме в Япония — забеляза той.

Без всякакво предупреждение вратата се отвори и се появи келнерът.

— Вечерята е готова, господине.

— Ние сме в Япония — повтори Уатанабе. Той стана и въведе жената в малката дневна. Келнерът изведнъж запали силните лампи над главите им.

Жената седна срещу Уатанабе и огледа стаята.

— Дали са ни *chambré séparée*^[2] — рече тя със смях. — Колко мило! — Немкинята изправи гръб и погледна право в Уатанабе, сякаш искаше да разбере как ще реагира той.

— Сигурен съм, че е съвсем случайно — забеляза спокойно мъжът.

Трима келнери постоянно прислужваха на двамата. Един им наливаше шери, друг поднасяше резенчета пъпеш, а третият се суетеше без полза.

— Стаята гъмжи от келнери — рече Уатанабе.

— Да, при това като че са доста непохватни — отвърна немкинята, разпери лакти на масата и започна да яде пъпеша. — Също толкова лоши са и в моя хотел.

— Предполагам, че ти и Косински просто нямате мира от тях. Винаги се пъхат в стаята, без да чукат...

— Грешиш за всичко това, знаеш го. Пъпешът впрочем е хубав.

— В Америка ще имаш купища храна всяка сутрин веднага щом се събудиш.

Разговорът протичаше леко. Накрая келнерите донесоха плодова салата и наляха шампанско.

— Не изпитваш ли ревност... поне малко? — изведнъж попита жената. През цялото време те бяха яли и разговаряли. Тя си бе спомнила как седяха един срещу друг след театъра в малкия ресторант над стълбите Bluhr. Понякога се караха, но винаги накрая се помиряваха. Искаше да поддържа шеговит тон, но пряко воля гласът ѝ звучеше сериозно и тя се чувствуваше засрамена.

Уатанабе вдигна чашата си с шампанско високо над цветята и каза с ясен глас:

— Косински soll leben^[3].

Жената мълчаливо вдигна своята чаша. На лицето ѝ се изписа ледена усмивка. Под масата ръката и трепереше неудържимо.

Беше осем и половина, когато една самотна черна кола се движеше бавно по Гинза сред море от трептящи светлини. Отзад седеше жена с лице, забулено от воалетка.

---

[1] Княз (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Отделна стая (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Ще живее (нем.). Тук означава „да живее“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.